

MAKIS I NIGUIRIS DE TONYINA

Surto de casa amenaçada per un missatge de la meva millor amiga: “O hi vas ara mateix o agafo un avió i t’hi porto jo”. Per un moment dubto, la veritat és que agrairia que la segona opció fos la més factible, però sé que és la seva manera de dir-me que, tot i ella viure a Montreal i jo a Girona, serà al meu costat passi el que passi.

Encara que hi tinc cinc minuts a peu, trio el camí més llarg mentre intento fer callar l’odiosa veueta del “jo ja t’ho deia, jo ja t’ho deia, jo ja t’ho deia”. Ja no se m’acut com allargar més l’espera, només desitjo que m’empassi la Terra i no haver d’afrontar-me sola al que m’espera.

Cinc mil passes més tard, i tenint en compte que en podria haver caminat dues-centes, em planto davant la porta de vidre. No sé si són les mans tremoloses o la suor que em regalima per la cabellera, però a la noia amb bata blanca i ulleres de pasta li queda clar que venir-la a veure no era la meva activitat preferida per començar aquest dissabte de festa.

— Bon dia, què necessites?

I encara que em moro de ganes de vomitar-li que tant de bo la Marta no visqués al Canadà, que no me’n sé avenir de tenir les tetes així d’inflades i que no sé si tinc molta por o m’explo-

ta el cor d'alegria, li estalvio el sermó a la pobra dona de bata blanca que no en té cap culpa. Així que trec amb pressa la targeta de la cartera mentre evito qualsevol possibilitat de contacte visual amb ella abans de dir la maleïda frase que esquivo des de fa dies.

— Una prova d'embaràs, si us plau.

— Aquí tens, reina. Però pensa que és millor fer-la amb el primer pipí del dia.

Em guardo el paquetet a la motxilla i surto abans que em preguntin si vull la còpia de la targeta. Torno cap a casa, ara sí, pel camí que abans he evitat a tota costa. Camino tan de pressa que qualsevol dels meus veïns diria que m'entreno per la propera marxa solidària. I potser, si surt que no, podria arribar a plantejar-me la idea. Però ara la prioritat és una altra i, quan aconsegueixo encabir la clau al pany de la porta, pujo les escales de quatre en quatre. Ara que se suposa que hauria d'estar salvada, a dins de casa, la suor em regalima per l'escot, les cames i la cara.

Em baixo les calces per seure a la tassa del vàter i fer pipí sobre el palet blanc-i-blau. I em plantejo si realment val o no val la pena fer-la, perquè jo ja sé que no necessito cap prova que confirmi el que el meu cos m'intenta dir des de fa dies. La fluïxera inexplicable, la gana infinita i l'ànsia dels meus pits i mugrons per rebentar-me la pell parlen per si soles. Un, dos, tres,

quatre, cinc. Com si per pixar-hi durant un segon menys del que diu el prospecte fos possible evitar el positiu que em temo. Com si per no fer-la amb el primer del dia pogués canviar el resultat del predictor.

Agafó el mòbil, obro la càmera i faig clic al botó vermell de la pantalla. No em cal esperar els tres minuts de rigor. Gravo, sense mirar l'estanteria on he deixat la prova plena d'esquitxades del meu vintè pipí del dia i, tot i que soc de les que pensa que la tecnologia ens està atrofinant els cervells, el WhatsApp em salva. No em veig en cor de ser jo la que descobreixi si apareixen un o dos palets a la pantalleta, així que envio el vídeo a la Marta perquè sigui ella la que em resolgui la incògnita.

Surto del lavabo per deixar-me caure al llit de l'habitació dels convidats que desitjo que m'empassi i em teletransporti a la sorra d'alguna platja paradisiàca amb una birra ben tirada. I de cop em ve al cap la copa de vi que em vaig prendre abans d'ahir per sopar, i la cigarreta que ens vam partir amb la Jana just abans d'entrar al restaurant a devorar aquells makis i niguiris de tonyina acabada de pescar. No deixaria la vida que porto de cap de les maneres.

Però la vibració del mòbil em fa tocar de peus a terra i el logotip verd del servei de missatgeria instantània s'il·lumina a la pantalla per fer-me saber que ja ha arribat la resposta. Incòg-

nita resolta. Un, dos, tres missatges de la Marta.